

השבת של רבי נחמן אהרנסלם

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

וישלה

מתוך ספר לקוטי הלכות

לבכה ויאבק איש עמו

ואמר רבותינו ז"ל שהוא שרו של עשו, כי זה ידוע שכל מלחמתם היה בענין הגליות שהאיש הנ"ל רצה להתגבר להאריך הגליות ורצונו היה להגביר כל כך עד שחס ושלום לא יוכלו לצאת משם, כי מחמת שראין שקץ הגאלה סתום ונעלם מאד מאד על-פני הם אומרים שיתגברו חס ושלום עד שחס ושלום אפס תקנה, ועקר התגברותם הוא גלות הנפש מה שמתגברים בכל פעם על כל נפש ונפש של ישראל כמו שמתגברים, שמוזה עקר אריכות הגלות הפללי כידוע. וכבר מבאר שעקר התגברות הקלפות הוא על-ידי העצבות, ולא היה אפשר להתגבר עליהם מחמת שהא תליא כל מה שמתגברין בעצבות מתגברין התאוות משגל וממון וכעס וכו', וכן להפך כל מה שהתאוות מתגברין העצבות מתגבר.

וכפי התגברותם אי אפשר לעלות

ולעסק בתפלה ותקוניה כראוי לעלות למקום שצריכין לעלות ששם מקור השמחה וכו'. על-כן כמעט אבדנו בענינו לולי ה' עזרתה לנו ששולח לנו בכל דור צדיקי אמת שהם עוסקים בתקוננו ולוחמים עברנו. וזה בחינת מלחמת יעקב ששמנו עקר התחלת קדשת ישראל (הלכות הודאה ו', אות כ"ה):

לבגט ויאמר עשו יש-לי רב

עקר קיום העולם על-ידי הצדיק כמו שכתוב: עלמא על מה קאי על עמוד חד וצדיק שמה והעולם, על מה הוא עומד? על עמוד אחר, ושמו צדיק. אבל לעמת זה יש בכל דור ודור מתנגדים וחולקים על הצדיק האמת שניקתם מבחינת הרב דקלפה שהוא בחינת עשו, בחינת המן-עמלק, בחינת יש לי רב, שכל אחד ואחד שאינו חפץ בהאמת לאמתו אומר יש לי רב שבוחר לו רב מי שטוב בעיניו שאינו יכול להוציאו ממקומו ולהקימו מנפילתו, אדרבא, הוא מרחקו מהצדיק שהוא נקדת האמת, כי הוא יונק מבחינת הרב דקלפה, שהם בחינת אלופי עשו רבכרי עשו.

אלו החולקים ממשיכים הרוח חיים שלהם מהם, דהינו מהרב דסטרא אחרא הנ"ל והוא גדול בשעתו ומצליח מאד, כי נדמה שיש להם כל הגדלה, אבל הוא רק

לפי שעה, כי לסוף כלה ונאבד, כי אנשי השם כלא היו וכל החיות שממשיכין להשלים החסרונות שלהם אף-על-פי שנדמה שנשלם החסרון שלהם ברבוי גדול יותר מדאי, אבל הוא רק לשעה קלה, כי תכף ומיד חסר להם יותר ויותר, כי דעת חסרת מה קניית. כנראה בחוש שכל מי שאינו בשר וישר באמת לאמתו הוא רודף כל ימיו אחר פרנסה ועשירות וכל ימיו מלא חסרונות וכל מה שיש לו יותר חסר לו יותר. וכמו שאמר רבותינו ז"ל: יש לו מנה מבקש מאתים וכו'.

על-פי רב חסר לו בפשיטות,

כי נדמה לו שמרויח ומרויח ולבסוף כשבא אל החשבון אין בידו מאומה ונשאר בעל-חוב גדול, כמו שכתוב: "לא יחרך רמיה צידו", והוא בבחינת והמשתפר משתפר אל צורו נקוב, ובפרט עתה ששכיח זאת המעשה הרבה בין העשירים שעל-פי רב נשארים בעלי-חובות ואפלו מי שאינו בעל-חוב חסר לו הרבה לפי רבוי הוצאותיו שמנהיג ביתו בכל פעם בגדולות יותר עד שאין מספיק לו כל מה שמרויח וראשו כבד עליו בכל פעם מרובי החסרונות שלו שנדמה לו שחסר לו מההכרחיות שלו כפי מה שמנהיג עצמו ואת ביתו, וכל זה נראה בחוש למי שבקי קצת בהנהגת העולם שאינם מסתכלים על התכלית באמת לאמתו ואינם מתקרבים לצדיקי אמת, וכל זה מחמת שהמשכת החיות שלהם שהוא בחינת שלמות החסרונות נמשך להם מהרב דקלפה שהוא בעצמו בלו חסרון, כי לבו חסר מכל, כי יניקתם מבחינת מארת חסר, בחינת מארת ה' בבית רשע, בחינת והפלבים עזי נפש לא ידעו שבעה שהם אינם שבעים לעולם מהעשירות שלהם ולעולם חסר להם הרבה וכל זה מחמת שיונקים מהרב דקלפה הנ"ל.

זהו והפלבים עזי נפש לא ידעו שבעה המה רעים וכו', שהם הרעים והמנהיגים דסטרא אחרא שהחיות הנמשך מהם להשלים החסרונות הוא בלו בחינת חסרון, לא ידעו שבעה וכו"ל (הלכות העושה שליח ג', י"ז):

סיפור השבוע

חיי מוהר"ן - סיפורים חדשים

עש (פה) תקס"ט א' דחנכה אחר הדלקת נר חנכה בלילה אורח נכנס לבעל הבית. ושאל לבעל-הבית מאין פרנסתך. והשיב לו אין לי פרנסה קבועה בביתי רק מחותני מן העולם. ושאל לו מה אתה לומד והשיב לו.

עש והיו משיחים יחד. עד שנכנסו בתוך שיחת דברים היוצאים מן הלב, והתחיל הבעל הבית להשתוקק ולהתגעגע מאד איך משיגים ומגיעים לאיזה דבר מעלה שבקדשה. אמר לו האורח אני אלמד עמך ותמה הבעל הבית והתחיל לחשב אולי אינו בן אדם כלל. אך חזר וראה שהוא מדבר עמו כדרך בני אדם.

עש אך תכף נתחזק האמונה אצלו להאמין בו. והתחיל תכף לקראו רבי, ואמר לו קדם כל אני מבקש ללמד מכם איך להתנהג בכבודכם ואין צריך לומר שאפגם ממש בכבודכם חס ושלום רק אף-על-פי-כן בן אדם קשה לו להזהר לגמרי כראוי, על-כן אני רוצה שתלמדוני איך לנהג בכבודכם. והשיב לו כעת אין לי פנאי, בעת אחר אבוא אצלך ואלמדך זאת, וכעת אני צריך לילך מכאן ... ההמשך מעבר לדף

רבנו גילה לנו סוד:

את ה-תיקון הכללי שעל-ידו

זוכין ל-תיקון הברית

להגיד את ה-10 מומרי תהלים:

- טו לב מא מב נט
- עז צ' קה קלו קנ

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ ב/ס)

טוב להגיד ולשיר נ נח נחמן מאומן לזכות לכל הישועות

... ואמר לו גם על זה אני צריך ללמד מכם כמה אני צריך ללוות אתכם, ואמר לו עד אחר הפתח והתחיל לחשב איך אצא עמו כי כעת אני עמו בין הבריות ואם אצא עמו לבדו מי יודע מי הוא ושאל לו ואמר לו יש לי פחד לצאת עמכם השיב לו אם אני יכול פזאת ללמד עמך. גם עתה אם ארצה לעשות לך איזה דבר מי ימחה בידי. ויצא עמו מן הפתח.

ואזי תכף חטף אותו והתחיל לפרח עמו, והיה קר לו ולקח מלבוש ונתן לו, ואמר לו קח זה המלבוש וייתב לך והיה לך אכילה ושתיה וכל טוב ותשב בביתך ופרח עמו.

בתוך כך הסתפל והנה הוא בביתו. ולא היה מאמין בעצמו שהוא בביתו. אך הסתפל והנה הוא מדבר עם בני אדם ואוכל ושותה בדרך העולם, בתוך כך חזר והסתפל והנה הוא פורח כבתחלה, חזר והסתפל והנה הוא בביתו, חזר והסתפל והנה הוא פורח, וכן היה מתנהג זמן רב.

אחר כך הוריד אותו בין שני הרים בגיא ומצא שם ספר והיו בו צרופי אותיות אז"ח הוא ד' וכו' והיה מציר בהספר כלים ובתוך הכלים היו אותיות. גם היה בתוך הכלים אותיות של הכלים שיכולין לעשות על ידם אלו הכלים והיה לו חשק מאד ללמד את הספר.

בתוך כך הסתפל והנה הוא בביתו, חזר והסתפל והנה הוא שם, והתישב עצמו לעלות אל ההר אולי ימצא שם איזה ישוב.

וכשבא אל ההר ראה עומד שם אילן של זהב עם ענפים של זהב ועל הענפים הלויים כלים כמו אלו הכלים המצויין בספר, ובתוך הכלים היו כלים שעל ידם עושים אלו הכלים. והיה חפץ לקח משם הכלים ולא היה יכול מחמת שהיו נספכים שם על הענפים שהיו בעקמימות. בתוך כך הסתפל והנה הוא בביתו.

והיה לו פליאה גדולה מה זאת שהוא פעם בכאן ופעם שם. והיה חפץ לספר זאת לבני אדם אך איך מספרין פליאה כזו לבני אדם מה שאין ראוי להאמין. בתוך כך הסתפל מן החלון וראה את האורח הנ"ל והתחיל לבקש אותו מאד שיבוא אצלו, ואמר לו אין לי פנאי כי אני הולך אצלך.

ואמר לו זה בעצמו נפלאות בעיני הרי, אני כן ומה זה שאתם הולכים אצלי. השיב לו בשעה שנתרצית לילך עמי ללוות אותי מן הפתח או לקחתי ממך הנשמה ונתתי לה לבוש מן הגרעין התחתון והנפש רוח נשאר אצלך. ועלין פשאתה מדבק מחשבתך לשם אתה שם ואתה ממשיך הארה ממנו אליך, וכשאתה חוזר לכאן אתה כאן.

ואני יודע מאיזה עולם הוא, מעולם טוב הוא בודאי ועדין לא נגמר ולא נסתים.

... באלול תשנ"א סמוך לראש השנה, ר' ישראל נפל ונשבר לו אגן הירך וכו'... ור' ישראל הקפיד על זה שהכניסו אותו לבית חולים, ואמר שאם לא היה נכנס, היה מתרפא בכמה ימים והיה מספיק לנסע לאומן על ראש השנה. והפקיד פרוטה לצדקה לאחד, ובקש ממנו להגיד בעבורו תקון הפללי על הציון, בנהוג, וצוה לכלם לנסע לאומן. וכן קימו, ולא נשאר אף אחד אתו לשמשו. (אלול תשנ"א - אומן)

באתח מן הפעמים הראשונות שהיו נסיעות לאומן, אשר ר' ישראל התגעגע כל כך עשרות שנים להיות באומן, הצליחו לארגן נסיעה מצמצמת עם רשימה קטנה של אנשים שיזכו לנסע לאומן, ור' ישראל היה רשום בה, והנה ר' ישראל כבר היה מוכן לנסע והמזודות היו לידו, בסמוך לנסיעתו הגיע איש אחד ובשר לר' ישראל שהוציאו אותו מהרשימה לטובת מישהו אחר, עשה ר' ישראל אנחה עמקה ממשכת בצער גדול, אבל בסיומה תכף התחזק לשמח ואמר ברגע: "נו, כנראה שהרבי לא רוצה שאסע אליו".

נשמע מהחברים ששמעו מר' ישראל, שר' ישראל קרדונר פביכול שגה במה שלא נסע לאומן על ראש השנה כשנר בארץ ישראל, ושגה אחת מהשגיאות של הצדיקים האמתיים.

האמת, דהינו להתפלל באמת וללמד תורה באמת מפי רב אמת, ולעשות שדוכים אמתיים, שכל זה הם ג' קוי האמת, והם מאירין לכל חלקי הדבור ומשלמיין הדבור. ועל ידיה זוכין להמשיך הקדשה והשמחה של שבת לששת ימי החול, שעל ידיה נתגלה אחדות הפשוט יתברך. וכל אלו התקונים נמשכין על ידי הדלקת נר חנכה ועל ידי הלל הודאה של חנכה. אשרי הזוכה לחנכה כזה, להמשיך בו כל תקונים הנוראים האלו.

... וכנו לקים מצות הדלקת נר חנכה כראוי, בכל פרטיה ודקדוקיה וכונותיה ותרי"ג מצות התלויים בה, ולקים כל המצות של חנכה בשמחה גדולה, להודות לך ולברךך ולומר הלל שלם בשמחה וחדוה רבה ובהתעוררות גדול בקדשה ובטהרה גדולה. כי ברחמיך הרבים קבעת לנו שמונת ימי חנכה, להודות ולהלל לשמך הגדול שהם שעשוע עולם הבא.

וכנו ברחמיך הרבים לקים מצותיך באמת, עד שזוכה להמשיך עלינו באמת שעשוע עולם הבא תמיד, שהוא הודאה לשמך הגדול והקדוש, ובפרט בימי החנכה הקדושים שהם ימי הודאה, עד שזוכה להתקרב אליך באמת, ולדעת ולהפיר אותך ולהודות לך ולברךך סלה באמת לעולם כי טוב, כמו שפיתוב, הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו, ונופה להמשיך הקדשה של שבת לששת ימי החול, עד שזוכה להיות בשמחה תמיד כרצונך הטוב באמת: (לקוטי תפילות ב' - מתוך תפילה ג')

על ידי מצות נר חנכה מכיר כבוד השם יתברך, ונתעלה ונתגדל כבודו בעולם, ומעוררין הרחוקים לשוב להשם יתברך, וזוכין לראיה ולשלום בית ולתפלה, ונתבטל המחלוקות ולשו"ה הרע, ונמשך שלום הפללי בכל העולמות.

... ועורנו ברחמיך הרבים, שזוכה לקים מצות הדלקת נר חנכה בזמנו בשלמות כראוי, בקדשה ובטהרה ובכונה גדולה ועצומה כראוי, ונופה לתקן כל התקונים האלה שהזכרנו לפניך על ידי מצות נר חנכה, ויחשב לפניך קיום מצותנו כאלו קימנוה בכל פרטיה ודקדוקיה וכונותיה ותרי"ג מצות התלויים בה, ויאירו לפניך אור קדשת מצותינו בכל העולמות כלם, ונופה לתקן כל העולמות כלם על ידי קיום מצוה זו, ועל ידי קיום כל המצות דאורייתא ודרבנן, שתזכנו ברחמיך לקים כלם באהבה וביציאה ובשמחה גדולה ובשלמות גדולה, עד שזוכה להמשיך שלום מאתך בכל העולמות כלם. ויקיים מקרא שפיתוב, ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום. עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה י"ד)

מועדי ה' - חנוכה, ב-ג

על ידי מצות הדלקת נר חנכה ממשיכין על עצמו הדעת הקדוש, שהיא בחינת "שמן הטוב", שהיא בחינת זכרון, דהינו לזכר תמיד בעלמא דאתי בכלל ובפרט (עיין זכרון, ד).

מי חנכה הם ימי הודאה והלל, שזה עקר שעשוע עולם הבא. ועל ידיה זוכין שיאיר